

ע"פ 7049/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7049/20

לפני:
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט ח' כבוב

המערער:
פלוני

נ ג ד

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בתפ"ח 49418-03-18 מיום
19.4.2020 ומיום 23.9.2020 בהתאם, שניתנו על
ידי הנשיא ר' לורך, והשופטים צ' דותן ו-ד' עטר

תאריך הישיבה:
כ"ט בא'יר התשפ"ב (30.05.2022)

בשם המערער:
עו"ד אהוד בן יהודה

בשם המשיבה:
עו"ד רוני זלושינסקי
מר אחמד סעדייה
מתורגמן:

פסק דין
השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא ר' לורך, השופט צ' דותן והשופט ד' עטר) בתפ"ח 49418-03-18 מיום 19.4.2020 ומיום 23.9.2020 בהתאם.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

נגד המערער הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: החוק); נשיאת נשך ותחמושת, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק; וגנבה, לפי סעיף 384 לחוק.

המעערער הורשע, לאחר שמייעת ראיות, בעבירות שייחסו לו בכתב האישום. בגזר הדין, הושת עליו עונש של 14 שנות מאסר לRICTSI בפועל, וכן עונשים נלוויים.

עיקרן עובדות כתב האישום המתוקן

2. כמתואר בכתב האישום המתוקן, המתלוננת והמערער הם בני דודים. בשנת 2014 השניים התארסו, זמן קצר לאחר מכן, המתלוננת ביטה את האירוסין, למורת רוחם של המערער ומשפחתו. לאחר ביטול האירוסין, לא היה קשר בין השניים במשך מספר שנים.

בתחילת חודש פברואר 2018, ולאחר שהמתלוננת עזבה את בית הוריה ועברה להתגורר עם חברה בתל-אביב, המערער יצר עמה קשר טלפוני וטען שברצונו לסייע לה כלכלית, והשניים נפגשו לצורך כך. המתלוננת והמערער נפגשו בתל אביב ולנו ייחדיו במלון ביום 6.2.2018, כאשר בפגש זה, המערער ביקש מהמתלוננת לקיים עימו יחסי מין, והוא סירבה.

בעקבות האמור לעיל, כך נכתב בכתב האישום המתוקן, גמלה בלבו של המערער החלטה להמית את המתלוננת.

3. לעומת זאת, ביום 7.2.2018, המערער תיאם להיפגש עם המתלוננת בשעות הערב, בעודו מציג בפניה אמתליה לפיה בפגישה זו ימסור לה כסף. המערער אמר למתלוננת להגיע במונית בלבד, לכתובות שהוא ימסור לנאג המונית וכי הוא ישלם את עלות הנסעה.

בשעה 21:30 לערך, המתלוננת נכנסה למונית והתקשרה למערער. הלה שוחח עם נהג המונית באמצעות הטלפון הנייד של המתלוננת, מסר לו כתובות בלבד והכוין אותו אל הכתובת במהלך הנסעה. בשעה 22:00 לערך הגיעו המונית לסתמה ללא שם בשכונות נווה שלום בלבד, שם המתין המערער. המתלוננת יצאתה מהמונית, המערער שילם לנאג 120 ש"ח עבור הנסעה, והמנונית נסעה מהמקום.

המעערער ביקש מהמתלוננת את הטלפון הנייד שלה, וזה מסרה אותו לידי. בהמשך, הציג בפניה מצג שווה לפיו חברו אמרו להגיע ברכבו לкрытת מקום ולהביא עמו כסף עבורה, ואמר לה ללקת למקום המפגש עם החבר. המתלוננת חלה ללקת לכיוון אליו הורה לה המערער, ומשתחרקה ממנו, התקrab אליה עד למרחק של כ-2 מטרים, כיוון לעברה רובה, ואמר "רוצה לנქום בר". המתלוננת צעקה: "חביב, לא" והגנה על פניה בידה.

המעערער ירה במתלוננת ופגע בלחיה ואצבע ידה. הcador חדר את לחיה השמאלית ואת לסתה; גرم לה לשברים בשיניים, ריסוק של עצם אלואולרית וריטוש חניכיים, וכן הגיע עד לעמוד השדרה הצווארי. המתלוננת נפלת לרצפה בעודה מדמתה מפניה. המערער התכווף לעברה, בחר את מצבה, וברח מהמקום כשהוא נושא עמו את הטלפון

הניד שלא. לאחר שעזב, המתלוונת ברחה בשארית כוחותיה מהמקום, עד אשר הגיעו לchnoot מכלת סמוכה.

המתלוונת פונתה לבית החולים, שם הורדמה והונשמה, וכן עברה הליך טיפול ממושך. הקליין שנורה, נותר בחוליה בעמוד השדרה הצווארי שלא.

4. בתשובתו לכתב האישום, המערער כפר בעובdotיו ובUberot Shiochto לו, טען כי הדבר ב"עלילת שואה" שהמתלוונת רקמה נגדו, וכן העלה טענת אליבי לפיה במועד האירוע שהה אצל דודו בישוב אום אל פאחים. לגרסתו זו של המערער, ולטיעוני הגנתו אתיחס בהמשך פסק דין זה.

הכרעת דין של בית המשפט המחוזי

5. בית המשפט המחוזי הרשע את המערער, פה אחד, לאחר שמיית ראיות,uberot shiochto לו בכתב האישום. הרשות המערער נסכמה בעיקריה על עדותה של המתלוונת אשר זכתה לאמון של בית המשפט, כמו גם על מסכת ראיות שכלה מחקרי תקשורת ותוכרי האזנת סתר, וכן עדויות נוספות.

6. כמופורט בהכרעת הדיון, בית המשפט המחוזי התרשם כי המתלוונת העידה באופן "עקבי וקוהרנטי", "טיירה בפרוטרוט ובאותנטיות" את המקירה, ו- "nicer היה שתיארה את שארע כהוינוito ואין הדבר בעיליה". המתלוונת סייפה את הקורות אותה מהיום בו המערער יצר עמה קשר ואת העבר שקדם לכך. היא העידה כי בהיותה בת 16, אביה ואב המערער כפו עליה להתארס למערער. אולם, בחלוף חדש ומחצה, פונתה למשטרה ובסיועה נפרדה ממנו. מספר שנים לאחר ניתוק הקשר ביניהם, בשנת 2018, המערער פנה אליה מספר טלפון בלתי מזוהה בכונה לחדש את הקשר, והמתלוונת הסכימה משהיתה זקופה לעזרה כלכלית (פרו' הדיון מיום 14.5.2018, עמ' 11, ש' 16-18).

עובר לאירוע הירוי, המתלוונת והמערער נפגשו בשתי הזדמנויות. באחת, המערער נתן לה 1,000 ש"ח, ולאחר מכן ייחדי משך מספר שעות, שבו בצייר. שם לדבריה, ניסה המערער לקיים עמה יחסי מין, אולם משהיבעה התנגדותה, חדל מעשי. כך גם בפגישה השנייה, בעודו תחת השפעת סמים, המערער ניסה לקיים עם המתלוונת יחסי מין חרף הבטחות שלא יעשה כן, ובעקבות התנגדותה - הרפה ממנה (פרו' הדיון מיום 14.5.2018, עמ' 12-14).

המתלוונת תיארה כי בבוקר אירוע הירוי, המערער התקשר אליה כ-10 פעמים, ולשאלתה לפרש ההתקשרות רבות, השיב לה כי הוא חייב לשוחח עמה בדחיפות תוך שליח אליה מספר רב של הודעות בלשונו: "תעני ואני צריך אותך" (פרו' הדיון מיום 14.5.2018, עמ' 14, ש' 13-16). עוד סיירה, כי המערער שאל אותה האם היא זקופה לכיסף, ומשהיבה בחיזב, הנחה אותה להגיע מידית במוניטין לוד על מנת לקבל 1,000 ש"ח, תוך שימוש את עלות נסיעתה. באותה שיחה, הבahir לה שאינו יכול לפגש אותה בתל אביב בשל חשו מהמשטרה. לדברי המתלוונת, טרם האירוע לא הייתה בלבד, והמערער הנחה את נג המונית בנטיות לכתובות אליה התבקש להסעה.

משהיגעה לכתובת האמורה, יצא מהמונה, לחצה את ידו של המערער והבחינה כי הוא מתוח. הלה סיפר לה כי חברו אמר له הגיעו, ולהביא עמו את הכסף. בעת שהמתינו, המערער ביקש ממנה למסור לו את הטלפון הניד שלא כדי שיוכל לאתר מפתחות שנפלו לו באמצאות הפנס, והוא נעתרה לבקשתו. כעבור מספר דקות, המערער הורה לה

לlecת לכיוון ממנו הגיעו לאחר רדתה מהמנית, על מנת לבדוק האם חברו הגיע ברכב. למשל הבדיקה באיש, שבה מקום עמידתו של המערער.

בשלב זה, סיפורה המתלוננת כי הבדיקה במערער אוחז ברובה ומכoon לעברה. משכך, צעקה בשם "חביב לא", והניחה את ידה על לחיה. המערער אמר לה "אני רוצה להתנקם בך", דרך את הנשק, וירה בה בפניה. כתוצאה מהיר, נפלה על הארץ, וכשהלה התכווף לעברה, "החזקה נשימטה" בשל חששה כי יירה בה שוב (פרוי' הדיון מיום 14.5.2018, עמ' 16, ש' 29-33). לאחר זאת, המתלוננת תיארה בעודותה כיצד התקשתה לנשום, וב尤ודה שותחת דם ואינה מכירה את הסביבה בה נורתה, עשתה דרכה לעבר הרחוב בחיפוש אחר עזרה, מבלי יכולת לדבר כי הcador פגע בלשונה ותוך שאיפה מתמדת של דם, עד הגעתה לחנות הומת אדם. שם, פגשה בחור מצוי ערבי ובשל היעדר יכולת לדבר, ביקשה ממנו חתיכת קרטון ורשמה עליו בעברית את השם "חביב אלטורי".

בהכרעת דינו,קבע בית המשפט המחוזי כי בנסיבות התקיך דין ניתן לבסס הרשעה בפליליים על עדות זיהוי יחידה, קרי עדותה של המתלוננת, אף בהיעדר תוספת ראייתית התומכת בזיהוי. ואולם, בענייננו עדותה של המתלוננת "איננה ניצבת בחלל ריק" והוא נסמכתה במארג עדויות וריאות נסיבות ובסכלה זה סרטונים, מחקרים תקשורתיים, ואיכונים המבוססים את הימצאות המערער במקום אירוע היר ובעוד התרחשותו, וכן בנסיבות המפגש ביןו לבין המתלוננת קודם ל约会ן, באופן המחזק את מהימנות המתלוננת ושולל את גרסת האלibi של המערער.

יתרה מזו, הדגיש בית המשפט המחוזי כי המערער לא זכה לאמוןנו וניתן היה להתרשם בבירור מ"עדותה המתפתלת ותשובותיו המתחמקות כי האמת אינה נר לרגלו", כלשון בית המשפט. המערער הרחיק עצמו לחולוטין מכל קשר למתלוננת, הכחיש את הריאות העומדות לחובתו, ואף לא סיפק הסבר מספק באשר לפשר.

7. בנוסף לממן עדותה של המתלוננת, ניתן משקל ראוי של ממש לשלווה פתקים אותם רשמה בכתב ידה בחנות המכולת אליה הגיעו בסמוך לאחר שנורתה. פתקים אלה נכתבו על שני קרטונים ודף נייר, כאשר על גבי קרטון אחד כתבה את שמו של המערער (ת/10); על אחר את שמה ואת מספר תעוזת הזהות שלה, ובצדו השני כתבה שהיא במקור "מעררה נגב" (ת/11); ועל הניר כתבה "בן דוד חביב אלטורי", ואת שם אביו "עומר" (ת/12).

בית המשפט המחוזיקבע כי הפטקים האמורים מוכיחים את מהימנות המתלוננת אשר זיהתה בכתב ובאופן מיידי את המערער כמו שירה בה, בעודה שותחת דם וסבירה שקייצה קרב, זאת בהפנותו לסעיף 10 לפקודת הריאות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הריאות).

בהקשר זה, הובאה עדות בעל המכולת, לפיה סיפק למתלוננת את אחד מהפטקים עליהם כתבה, וכן הזעיק למקום בהילות את מגן דוד אדום. בעדות זו, נמצא חיזוק למהימנות גרסת המתלוננת ולבוגה כי התרשםות המפורטות לעיל, נכתבו על ידי כהיא שרואה במצב של "שכיב מרע".

8. בית המשפט המחוזי הוסיף ועמד על עדויות נוספות שהוצגו לפניו, ובכללן - עדות נהג המונית שהסייע את המתלוננת, ומספר כי שוחח באמצעות הטלפון הניד שלה עם בחור בעל מבטא ערבי שהנחה אותו בניסיטה, וכך אשר הגיעו ליעד הבוחר אשר שוחח עמו בטלפון שלם על הניסיטה.

עדויות נוספות אליהן הפנה בית המשפט המחויז היהת עדות לחברתה של המטלוננט (להלן: ע'), וכן עדותו של ידיד החברה (להלן: ק'). ע' סיפרה בעדותה כי בעבר התלווה למטלוננט באחד מפגשיה עם המערער בהם העביר לה כסף, וביום האירוע המטלוננט סיפרה לה שהיא מתכוonta לנסוע לאורז להיפגש עם המערער לקחת ממנו כסף. בית המשפט התרשם כי עדותה מהימנה ואוטנטית, וכי סיפרה את שהיא זכרה לה לאשרו, ומשכך ראה בה כתמייה ראויית לעדות המטלוננט.

באשר לעדותו של ק', הלה סיפר כי המטלוננט ביקשה ממנו שישיע אותה לאורז, אך הוא סירב והסיע אותה עד לתחנת המוניות. אף בעדותו של זה, נמצא תמייה לגרסת המטלוננט לחברתה ע' בנוגע לניסיונות שקדמו לאירוע הירוי.

9. ראיות נוספות עליהן התבפס בית המשפט המחויז בהכרעת דינו, היו מחקרים תקשורתיים ואיקונים אשר מיקמו את המערער והמטלוננט בו זמניות במקומות אירוע הירוי, וכן קשרו ביניהם גם ביום שקדמו לו (ת/69, ת/73, ת/74). הטלפון הנידי של המטלוננט אוכן במסלול הנסיעה שתואר בכתב האישום; והשיחה האחורה בין השנים הסתיימה בשעה 22:01, ולאחריה נדם מספר הטלפון של המטלוננט. כמו כן, שני מספרי הטלפון של המערער הפסיקו לפעול סמוך לאחר מועד הירוי, ומماז החל לפעול על גבי מכשיר הסלולר שבידו מספר טלפון שונה.

מפלטי השיחות עליה כי במצטבר היו כ-370 התקשרויות בין המטלוננט למעערער עבור אירוע הירוי; כי הטלפונים הנידיים של שניהם אוכנו באחור הצימר בו המטלוננט העידה כי שהו; וכי נערכו שיחות נוספות בין הטלפון הנידי של המערער לבין הטלפון של ע', באופן העולה בקנה אחד עם גרסת המטלוננט כי התקשרה למעערער ממכשיר הנידי של חברותה ביום האירוע וביום שקדם לו.

בכל אל', בית המשפט המחויז מצא תמייה נוספת לגרסת המטלוננט, באופן השומט את הקרקע מתחת לגרסת המערער כי כלל לא חידש את הקשר עמה. כן הודגש כי ההגנה נמנעה מלהביא חוות דעת נגדית להראיות שהובאו לעיל.

10. בנוסף, נדרש בית המשפט המחויז לתוכרי האזנת סתר למספר הטלפון של המערער, אשר קולו זהה במΗΛך שיחה שקיים עם אחותו. זו קראה בשם "חביב" (ת/60), וכן אישרה בעדותה כי שוחחה עמו. הודה כי דברי המערער בשיחה עם אחותו, כמו גם בשיחה אחרת שקיים - בהן גילה בקיימות במיקום פגעת הירוי במטלוננט, והצהיר על כוונתו לעזוב את הארץ - קושרים אותו לאירוע הירוי, מצביעים על התנהלות מפלילה ומחזקים את הראיות העומדות לחובתו.

11. כמו כן, התקבלו כראייה הודיעותיה של אם המטלוננט במשטרת מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות (ת/29-ת/32), לאחר שבعدותה בבית המשפט מסרה פרטים מהותיים שונים מהודיעותה במשטרת. בית המשפט המחויז עמד על תוכנן של ההודעות, מהן עליה כי האם ובנותיה מאוזמות על ידי אביה המשפחה שיפגע בחיהן; כי שמעה מהמטלוננט על אודות חידוש הקשר עם המערער; וכי בעת שביקשה אותה בבית החולים בסמוך לאחר הירוי, המטלוננט סיפרה לה כי המערער הוא אשר ירה בה.

12. מנגד, המערער כאמור לא זכה לאמון בית המשפט, אשר התרשם כי הלה ניסה "להציל את ערו" בכופרו באופן גורף בכל פרט, לרבות בחידוש הקשר עם המטלוננט ובמפגשים בין השניים שקדמו לאירוע נשוא כתב האישום.

המערער טען כי מדובר בעילה שווה שהמתלוננת רקמה נגדו במטרה לכיסות על היורה "האמת" ובכך להסota את אורח חייה; הרחיק עצמו מכל קשר עם המתלוננת; הכחיש בחקירותיו כי שהה בחרת הירוי, כמו גם ב Zimmerman; וכן שלא הוא הדובר בהאזרנות הסתר.

הודגש כי המערער אף לא העלה הסבר המניח את הדעת לעדויות ולראיות שעמדו לחובתו וערערו את הבסיס שביסוד טענת האליי שנשמעה מפיו, לפיה במועד האירוע שהה אצל דודו - אשר כעולה מעדותו של זה האחרון אין יכול לאשר או לשלול את הימצאות המערער בביתו (פר' הדיון מיום 19.11.2018, עמ' 170-174).

13. בית המשפט המוחזוי הוסיף ונדרש לטענות המערער בדבר מחדלי חקירה, ואלו עיקרן:

ראשית, המערער טען כי המשטרת הסתירה פרטים מתכוולת התייק של המתלוננת, המצביעים על "אורח החיים השולי שקיימה". לעניין זה, קבע בית המשפט כי נכון היה לפרט את מכולול הפרטים שנמצאו בתיק המתלוננת בדו"ח התפיסה, וכן מדובר בהתנהלות בלתי מקובלת של גורמי החקירה, אלא שפגם זה "רופא" כלשון בית המשפט המוחזוי והגנת המערער לא נפגעה.

שנית, המערער טען כי נמנע ממנו להפריך את עדות המתלוננת לפיה שהו שניהם בצייר בלילה שקדם לביצוע העבירות, שלא נتفسו מצלמות האבטחה של הצייר, ועובדיו לא נחקרו או הובאו למסדר זה. בהקשר זה, בית המשפט הפנה לעדות חוקר המשטרת, לפיה במועד בו הגיעו לצימר ובקשו לקבל לידיהם את סרטוני המצלמות, נמסר כי הם נשמרו לשך שבושים בלבד, וכך איןם בידיים. נקבע, כי אפילו נפל מחדל חקירותי באי מיצוי הלכתי החקירה בהיבט זה, שלא נעשה ניסיון לתור אחר ראיות נוספות - אין בכך כדי להוביל לזככי המערער נוכחות יתר הראיות שהונחו לפני בית המשפט להוכחת אשמתו.

שלישית, לשיטת המערער, המשטרת לא מיצתה את החקירה גם לעניין האפשרות כי קיים "יורה פוטנציאלי" אחר שמספרו נשמר בטלפון הנידח של המתלוננת בשם זהה לשם בו נשמר מספר הטלפון של המערער. טענה זו נדחתה אף היא - נקבע כי לא הייתה אינדיקטיה המבוססת את הימצאות אותו "חשוד" בזירה, ואף לא נמצא כל התקשרות בין לבין המתלוננת בעת הרלוונטיות.

רביעית, טען המערער כי לא נבדקה האפשרות שהמתלוננת נפגעה מצדור תועה שנורה במהלך קטטה שהתרחשה בסמוך לזמן הירוי. בית המשפט דחה את הטענה בקובעו כי אף אם התרחש אירוע ירי נוסף באותו מועד, אין בכך כדי לערער את עדות המתלוננת ומגון הראיות שתומכות בה.

14. לאור כל האמור לעיל, בית המשפט המוחזוי קבע כי היסוד העובדתי והיסוד הנפשי לצורך הרשעה בעברית הניסיון לרצח הוכחו כדבי, וכן גם יסודות יתר העבירות שייחסו לו. המערער תכנן מרושע ובקפידה להמית את המתלוננת לאחר שזכה באמונה בעקבות חידוש הקשר ביניהם; קבע להיפגש עמה במקום מבודד המוכר לו היטב ושאינו מוכר לה; הציג בכל נשק; הצהיר בפניה על רצונו לנתקם בה; וירה בראשה מטווח קצר, באופן שאינו מותיר ספק בדבר כוונתו. המערער אף נתן את הטלפון הנידח של המתלוננת חלק מתכניתו להמיתה, ובתוך כך העלים ראיות שעשוות לקשור אותו למעשה, ובכלל זה התקשרויות והתקතויות עמה.

15. בבוא בית המשפט המחויזי לגזר את דין המערער, קבע מתחם עונש הולם אחד לשלווש העבירות בהן הורשע, משמאז כי קיימ "קשר הדוק" ביןיהן, וכי הן בוצעו כחלק מתכנית עברינית אחת תוך סמכות זמניות ומקומ.

בית המשפט המחויזי הדגיש את עוצמת הפגיעה בערך העליון של קדושת החיים, וכן בערכיו שלמות הגוף והביטחונ האיש; כאשר הניסיון לרצוח את המתלוונת נעשה תוך שימוש בנשק חם, בהיותה קרובות משפחתו ואروسתו לשעבר, וכי אף פסע עמד בין הנזק החמור והמשמעותי שנגרם לה בפועל לבין תוצאה קטלנית של גדיות חייה. בנסיבות ביצוע העבירות, תיאר בית המשפט המחויזי כי "נמצאו מספר מניעים אפשריים" להחלטתו להמית את המתלוונת - ביטול האירוסין, מעבר המתלוונת לתל-אביב, סירובה לקיום עמו יחסי מין, וכן רצונו להגן על "כבדו" ו"כבד משפחתו".

בית המשפט המחויזי הוסיף ונתן דעתו למסקירות נגעתה העבירה המלמד כי אירוע הירי גבוה מהמתלוונת מחיר כבד בכל תחומי חייה, מלבד הפגיעה הקשה בגופה. הדברים לא יפורטו מטעמי צנעת הפרט.

מכלול שיקולים אלו, ובהתחשב במידיניות הענישה הנוגגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-16 שנים מאסר בפועל.

16. בגדירת דין של המערער בגדרי המתחם, נשללו מחד גיסא עברו הפלילי הכלול לשלווש הרשעות קודומות; ומайдן גיסא כשיוקלים לccoliיה, הפגמים שנפלו בחקירותו, כמו גם להיות עונש המאסר "מאסרו הראשון". צוין, כי המערער כפר במיחס לו ובייש להוכיח חפותו, והגם שהדבר לא נזקף לחובתו, לבטח לא ניתן לזכוף לזכותו הפנמת הפסול או נטילת אחראיות על מעשייו. זאת בפרט מטעינו כללו הטלת אחראיות לפתחה של המתלוונת בשל "התנהלותה הנפסדת". בנסיבות אלו, נקבע כי לא הוכח בעניינו קיומו של אופק שיקום פוטנציאלי.

לאור האמור, נגזו על המערער 14 שנים מאסר בפועל, בניכו ימי מעצרו; 12 חודשים מאסר על תנאי לבלי עبور עבירות אלימות מסווג פשוט, לרבות עבירות נשך, למשך 3 שנים; 6 חודשים מאסר על תנאי לבלי עبور עבירת אלימות מסווג עוון או עבירה גניבה, למשך 3 שנים; ופייצוי למATALונת בסך 150,000 ש"ח.

טענות הצדדים בערעורים

17. לטענת המערער, יש להורות על זיכוי נוכחות הספק שלדבריו מתעורר בדבר הוכחת אשमתו כמי שביצע את אירוע הירי. נטען כי הראיות שהונחו לפני בית המשפט המחויזי חלקן נסיבותיות, וחלkan לאחר מכן בוגדר עדויות שאין מהימנות.

בפרט, נטען כי בתיק נפלו מחדלי חקירה " ממשיים" שפגעו בזכותו לניהל הגנה ראויה, וכי נדרש היה להעניק להם משקל רב מזה שניתן להם בהכרעת הדין. בהקשר זה, המערער שב על טענותיו שנטענו ונדרשו על ידי בית המשפט קמא, ובכלל זה טען כי המחדל העיקרי יהיה כי לא נתפסו מצלמות האבטחה בצייר ועובד המكان לא נתבקשו להשתתף במסדר זה. אין נטען, כי לא נתבררה זהות אדם שנראה בורח מזירת העבירה בסמוך לביצוע ירי, לבוש בפרט

לבוש שונים מ אלו שמסרה המתלוננת.

18. לטענת המערער, שאלת זהויות היא שעמדה בבסיס המחלוקת, ואולם לא נבדקו נתונים בסיסיים שהיו יכולים לתמוך או לשול את גרסת המתלוננת, בפרט משהגנה הציגה סתרות ופרוכות שימושיות המטיילות ספק רב ב邏輯ות הזהוי על ידה, כמקום ביצוע העבירות והתאורה שהייתה במקום.

בהמשך לכך, נטען כי החקירה בתיק הייתה "מגמתית" וגרסתו לא נבדקה כראוי. בוגדר זאת, שב על טענת האלibi שהעללה ולפיה לוחות הזמינים והמקום בו בוצע הירי, אינם מאפשרים את ביצוע העבירות על ידו; טען כי נהג המונית לא היה אותו בבית המשפט על אף שהוא מסר לו את התשלום עבור הנסעה; וכי לא הוציאו ראיות פורנציית אובייקטיביות הקשורות אליו ביצוע העבירות.

noch כל אלו, המערער טוען כי יש לקבל את הערעור, ולהורות על זיכוי.

19. לחופין, משיג המערער על חומרת עונשו, בטענו כי העונש שנגזר עליו - 14 שנות מאסר בפועל לצד פיצוי גבוה - "חמור במיוחד" כלשהו, סוטה מדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים; ואינו מתחשב דיון בנסיבות האישיות ונסיבות ביצוע העבירות, המצדיקות לשיטתו עונש מאסר בפועל בן 7 שנים, לכל היותר.

20. מנגד, המשיבה סבורה כי דין הערעור להידחות. אשר להכרעת הדיון, הודגש כי המסכת הראייתית מוליכה למסקנה אחת ויחידה - המערער הוא שירה במתלוננת בניסיון לרצוח אותה.

המשיבה סמוכה ידיה על קביעותיה הנחרצות של בית המשפט המחווי בדבר הוכחת אשמו של המערער מעבר לכל ספק סביר, לרבות קביעתו כי סיפורה של המתלוננת קותרני ומרובה בפרטיהם המתישבים עם יתר עובדות האירוע, דבר המחזק את מהימנותה כפי שבית המשפט התרשם ממנה באופן בלתי אמצעי.

בנוסף, הזכרה "מסת הראיות" שפורטה על ידי לעיל, ומנגד נטען כי למול מסכת ראייתית "עצומה זו" כלשון בא כוח המשיבה, התמודדותו של המערער הייתה בדרך של הכחשה - הכחשה כיירה במתלוננת; הכחשה כי חידש עמה את הקשר; הכחשה כי שוחח עמה בטלפון; הכחשה כי מספר הטלפון שלו שייכים לו; הכחשה כי שהה בציגר עם המתלוננת ביום 2018.6.2.7.2; הכחשה כי הוא הדובר בהאזנות סתר, ועוד.

21. לעניין מחדלי החקירה להם נטען, המשיבה הפנתה לקביעות בית המשפט המחווי, וכן לעדות חוקר המשטרה בערכאה קמא, לפיה במועד בו השוטרים הגיעו לצימר, כבר לא ניתן היה לצפות בסרטוני האבטחה. בהקשר זה, הודגש כי המערער נצפה במועד הרלוונטי בסרטוני מצצלות אבטחה בתחנת הדלק הסמוכה לצימר (ת/58), באופן המתישב עם עדות המתלוננת. לעניין אי עירicת מסדר זהוי לעובדי המקום, נטען כי אף אם יונח לטובת המערער שאיש מעובדי הצימר לא היה אותו, אין בכך כדי לשנות את התמונה הראייתית הבורורה. לגבי נהג המונית, נטען כי הוא הביט במערער בחטףcadmus zor בתום נסעה שగרתית, וכן אין נפקות לעובדה כי לא היה את המערער בבית המשפט, לעניין

זהו על ידי המתולנת.

אשר לטענת האלibi שהעליה המערער, צוין כי יומיים לאחר שהלה סיפר בחקירה כי שהה בבית דודו באום אל פאחים, טען כי אינו זכור היכן היה ביום האירוע; כי דודו העיד בבית המשפט שאינו יכול לאשר או לשלול את נוכחות המערער עצמו באותו עת; וכי מכל מקום, שני מספרי הטלפון הנידח של המערער אוכנו בזירה.

המשיבה הוסיפה והפנתה לקביעת בית המשפט המחויז כי היו במקום תנאי תארוה מסוימים לזיהוי המערער נוכח תאורת הרחוב שהארה את האזור, וכן גם עולה מהתצלומים מזרת האירוע ומסרטון השחזר.

22. לעניין הערעור על גזר הדין, טען כי העונש שהוטל על המערער אינו חמור כלל ועיקר, ואף מקל עמו. המשיבה הדגישה כי שלוש העולות שמערכת אכיפת החוק שמה לנגד עיניה כמטרה למגרן, חברו להן ייחדיו במקרה זה - מעשי הרצת המרוביים, אלימות נגד נשים והחזקת לא חוקית בכלי נשך. לאור האמור, אין כל עילה להתערבות בגזר הדין.

23. אכן, כי במהלך הדיון התבהר כי המערער לא טרח לשלם את סכום הפיצוי שנפקק למתולנת, חרף הזמן הרב שהלך ממועד הטילו ועד יום זה.

דין והכרעה

24. דין הערעור על שני חלקיו להידחות, וכן יצא לחברי>.

נקודת המוצא לדין שלפנינו היא, כי ערכאת הערעור תיטה שלא להתערב במצבו עובדה ומהימנות של הערקה הדינית, על רקע היתרונו המוקנה לה בהתרשמה באופן ישיר ובلتוי אמצעי מהעוזבו לפניה ומהשתלבותן במאגר הראייתי הכללי (ראו מני רבים: ע"פ 511/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 49 (22.2.2022); ע"פ 7229/20 מירזיב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (20.12.2021); ע"פ 4454/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (30.7.2020)). במקרה דין אינו נמנה עם המקרים החראים מצדיקם התערבות מעין זו.

25. במקד הערעור על הכרעת הדין ניצבה שאלת זיהויו של המערער כמי שביצע את הירי לכיוון פניה של המתולנת במטרה להמיתה. למען יובאו הדברים כסדרם, אפנה לבחינות עיקר העדויות והראיות השונות שעמדו בבסיס המסקנה המרשיעה.

26. עדות המתולנת: מסכת הראיות שהונחה לפני בית המשפט המחויז - רחבה, ובראשה ניצבה עדות המתולנת המהווה עדות ישירה לזיהוי המערער כמו Shirah bah. עדות זו אף נתמכה בריאות נוספת, כפי שתפורטנה בהרחבה.

בחינתה של עדות זהוי נעשית בשני שלבים. בשלב הראשון המכונה "המבחן הפנימי", נבחנת מידת בהירות העדות, תוכנה, קיומן של סטיות או העדרן, וכן אמונהו הינה של מוסר הזהוי בגרסה אותה מסר (ע"פ 3055/18 רקי"ק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.8.2020)).

בשלב השני המכונה "המבחן החיצוני", נבדקת מהימנות הזהוי עצמו, קרי - האפשרות שהעד המזהה, חרף מהימנותו, טעה טעות כנה בזיהוי. בשלב זה, על בית המשפט לבחון את יכולת העד לזהות בני אדם על פי חזותם, נסיבות אירוע הזהוי, ובכלל זה תנאי הראות והתאורה, המ רק והזווית ממנו בוצע הזהוי, וכן קיומה של היכרות מוקדמת בין העד לחשוד כmphicha סיכוי לטעות בזיהוי, ועוד (ע"פ 15/2009 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (22.5.2016)).

אשר ל"מבחן הפנימי" - בית המשפט המחויז התרשם כי עדות המתлонנת הייתה עקבית וקוהרנטית, התישבה עם מכלול גרסאותיה במהלך חקירתה, וכן לוויתה בהדגימות ספונטניות ורגשות אמוציאינאליים המעידים על האותנטיות שבها. המתلونנת אף לא ביקשה להעצים את האמור בעדותה, ביקשה לדיק בדרכה ונמנעה מלטפל האשמות שווא. כך העידה:

"[...] ראייתי את חביב אני נשבעת באלהים והוא זוכר טוב, בטח שלא יגיד שירה بي, אני ראייתי בעניינים שלי זה רובה, לא אקחח קטן, שחור, ראייתי שהוא שם על הראש שלו כובע, לא כיסה את הפנים שלו, זה היה קופץ'ן של הג'קט, שחור, הפנים שלו היו חשופות, הוא לא הסתר. הסתכלתי עליו, בן דוד שלי יירה بي? לא חשבתי בכלל שהוא יעשה דבר צזה. בגין אדם שעוזר לבן אדם איך יזק לו? אמרתי בטח הוא mphicha אותו כי עזבתי אותו, נשרתי מכח אמרתי לו "חביב לא" (צעקה) צעקתי לו. הוא זוכר את זה. הוא יירה بي ממש. הוא דרך את הנשך. לא חיכה. אני אמרתי לו "חביב לא" ואז הוא יירה بي. זה היה קרוב, ראייתי בעניינים שלי, ואני לא סתם מדברת, זה לא מישחו אחר אני ראייתי בעניינים שלי. אני לא mphicha שנורתי אני mphicha בגל שזה בן דוד שלי. אחרי שירה בי בסנטר, השיער שלי היה פזר, נפלתי קדימה, הcadour נכנס بي. נפלתי על הפנים, השיער כיסה אותו קדימה על הרצפה, אני עד היום mphicha למה עשה לי את זה. אני הרגשתי שאני עדין בחים, זהה קצת, mphicha שהוא יחוור וירה בי שוב. mphicha שאני אוזז ואז הוא יחוור. אם הוא עשה את זה פעם אחד יעשה את זה שוב. אחר כך הוא הגיע אלי ראייתי אותו בעניינים שלי שהוא יירה بي. הטלפון שלי היה איתנו. היה לי שקיית של הנרגילה והתקיק שלי, כשפלותי וכל השיער פזר על הפנים שלי, mphicha לו זו ששהוא יחוור ויעשה את זה שוב. ראייתי رجالים, מדגימה איך החזקתי את הנשימה, יכולתי בשלב זה לנשום מהאף שלי רגיל. הלב שלי ממש פעם mphicha [...] (פרוי' הדיון מיום 14.5.2018, עמ' 16, ש' 21 עד עמ' 17, ש' 4).

עדות זו זכתה לאמון בית המשפט המחויז, אשר מצא כי היא נתמכת היטב בחומר הראיות, ואף העדיפה "בלאesisos" על פני גרסת המערער, כלשון בית המשפט בהכרעת הדיין. מדובר אפוא בקביעות מהימנות מובהקות, שאין זו דרך של ערכאת הערעור להתערב בהן, לא כל שכן בנסיבות המקירה דן.

27. ומכאן למבחן החיצוני. שוכנעתי כי המתلونנת זהתה באופן ודאי את המערער, וטיעונו כי הדבר בזיהויו שיסודות בטיעות, הן אם כנה והן אם לאו - דינו להידוחות. למתلونנת ולמערער היכרות רבת שנים בשל היותם בני דודים, ובverbem אף היו מאורסים זה לזה. טרם ביצוע הירוי, המתلونנת לחצה את ידו של המערער לאחר רדתה מהמנונית, השניים שוחחו כשם בקרבה אחד לשנייה, והיא הבחינה בהיותו מתוח מאד. המתلونנת צעדה לכיוון הנגדי על מנת להיפגש עם חברו ולקבל מידיו סכום כסף, ומשפנתה לחזור אל המערער, הבחינה בו אוחז בנשך, בסמיכות של מטרים

ספרדים. המתלוננת זיהתה את קולו של המערער, ואומרו לה "אני רוצה להתנקם בר", אף קראה בשם "חביב לא".

אין בידי לקבל את טענת המערער כי התוארה בזירת הירי לא אפשרה את זה. כמפורט בהכרעת הדיין, תנאי הראות נתמכו בין היתר ב"ראיות אובייקטיביות", לרבות דוח חקירות מז"פ (ת/25). בהסתמכו עליה בית המשפט המחווי קבע כי במקום דלקה מנותר רחוב שהaira את פני המערער שהוא גלויים, ומכאן שהיא יכולה של המתלוננת לזהות את המערער "בלא כל מקום לטעות", הדברי בית המשפט. בקביעה עובדתית זו - לא מצאתו להטערכ.

בנסיבות אלה, ושהמתלוננת זיהתה במו עיניה ושמעה באזניה את קול המערער, נחה דעתך כי בדיון קבע בית המשפט המחווי כי זהה המערער הוכח מעבר לספק סביר.

28. לאור האמור, ניתן היה להסתפק בעדות יחידה זו כדי להרשיע את המערער (סעיף 54א לפקודת הראיות; עקב קדמי על הראיות - חלק שלישי, 1177 (2009)). ואולם ממילא במקרה שלפניו קיימת מסכת ראייתית מוצקה ביותר, המחזקת את מהימנות המתלוננת.

29. באשר לפתקים שנכתבו על ידי המתלוננת, כמעט מידית לאחר האירוע, ניתן לראותם כאמרת קרבן אלימות לכל עניין בדבר. סעיף 10 לפקודת הראיות מורה כי אמרה של קרבן אלימות מהוות ראייה עצמאית לאמתות תוכנה גם אם מוסר האמרה אינה עד במשפט, וזאת חריג לככל הopsis עדות שמוועה (ע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (מחוזי-חיפה) 18358-01-09; תפ"ח (22.3.2011). כבר נפסק, כי העובדה שהעד השמע עדותו בבית המשפט, אינה פוגמת בקיומה של האמרה כרואה עצמאית נפרדת (ע"פ 5015/98 אקרישבסקי נ' מדינת ישראל (29.11.1999).

בעניינו, לאחר שהמתלוננת נורתה בפניה יכולת הדיבור ניטה ממנה, הביעה בכתביהם את שמו של המערער כמו שירה בה. זאת, באופן ספונטני ומיד לאחר אירוע הירי, ובעת שהאמינה כי קיצה קרב והיא מצויה על ערש דוו. המתלוננת כתבה על גבי קרטון את שם המערער בשפה הערבית, ועל גבי פתק ניר נוסף, כתבה בשפה העברית "בן דוד חביב אלטורי" ואת שם אביו "עומאר". להלן עדותה לעניין זה:

"בהתחלת מיד כשהגעתי למקום, לא היה לי טלפון, לא היה לי את התיק שלי, הוא לקח אותו, לא היה לי שם אמצעי קשר להתקשר למטריה או למשפחה שלי. במצב כזה, אני 100% ידעתי שאני הולכת למות. הדם נכנס לי לראיות. מיד כשחגעים אמבולנס הוא שאב לי את הדם. רשותי משווה אני רוצה שמשטרת מגלה את זה, וגם כשאני אמות אני רוצה שהמשטרת תדע את זה. [...] לא רשותי אני צריכה משטרת, לא רשותי אני צריכה אmbolans, לא רשותי אני צריכה את אמא שלי או המשפחה שלי. רשותי רק שהמשטרת תדע שהוא חביב. ידעתו בוודאות אני הולכת למות" (פרוי הדין מיום 14.5.2018, עמ' 18, ש' 11-3).

לפנינו אם כן, אמרה של המתלוננת המתיחסת במישרין למעשה האלים; היא נאמרה בסמוך לאחריו; ובשעה שהמתלוננת האמינה שהיא גוססת בעקבותיו. בנסיבות המתוירות לעיל, מדובר באמרת קרבן אלימות, לגבייה כמה חזקה בדבר אמריות תוכנה. למרבה המזל, חייה של המתלוננת ניצלו ועליה בידיה להעיד בבית המשפט, ואולם אין זה מונע כאמור מלראות בכתביהם שרשמה בחנות המכולת, כרואה בעלת קיום עצמאי ונפרד.

30. בנסיבות אלו, מובן אפוא כי אין צורך להידרש לטענת המערער כי מאחר ששאלת זההו "מוטלת בספק", יתר הריאות העומדות לחובתו הן בגדיר ראיות נסיבותיות, שלאו דזוקא מובילות למסקנה כי הוא זה אשר ירה במתלוננת.

משהරשתת המערער אינה מתבססת על ראיות נסיבותיות גרידא, וניצבת בראשן עדותה הישירה של המתלוננת, וכן ראיות נוספות - אסתפק בלבד בכך שגם מאגר הריאות הנסיבותיות שקיים בעניינו איתן ביותר, ודומה שאף אם היה עומד בלבד, אין זה המצביע - היה בו די להרשיעו.

מכל מקום, יאמר את שידוע, "邏輯" של ראיות נסיבותיות אינם נופל ממשקלן של ראיות ישירות בלבד שניתnia יהיה להסביר מהן, על פי מבחני היגיון וניסיון החימם, מסקנה הגיונית ויחידה לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם" (ע"פ 4510/07 סראבוניין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.1.2008); תפ"ח (מחוז-חיפה) 55684-02-13 מדינת ישראל נ' גפן, עמוד 31 לחווות דעתו (12.5.2014)).

ועתה לבחינת חלק הארי של הריאות הנסיבותיות שمبرשות את אשמת המערער.

31. האזנת סתר: כקביעת בית המשפט המחוזי בהכרעת הדיון, דבריו בשיחה עם אחותיו מוכיחים את הריאות העומדות לחובתו, ומצביעים על התנהגות מפלילה. המערער גילה בקיימות פגיעות הפיזיות שנגרמו למATALONNTI אללו: "יש לה שתי יריות, ירייה בצוואר ויריה נשarraה בעמוד... בעמוד שדרה. היא זו שדפקה אותה. היא זו שלא נתנת לה מקום ובcheinim שלה לא תקיים", וכן ציין כי "שלחנו אנשים והבת ישנה", וכי קיבל תמונה של המתלוננת בה נראה כי "שמו לב ברזל בפה".

לא זו אף זו, המערער סיפר כי "שלח" שני בחורים לחברתו של המתלוננת ע', והם "הרימו אותה שם... כמה אלות קיבלה, אזקו אותה הרימו אותה מהקיוסק ואמרו לה: 'אם חביב יאסר בגללה תמות ותתרחקי מכבוד המשפחה"'; וכי בכוונתו לעזוב את הארץ בהשתמשו בדרךן מזויף. גם בשיחה אחרת שהמערער קיים, ציין כי הוא מצא בבריחה וברצונו לנסוע לחוץ לארץ מאחר שהוא "מבוקש על ידי המשטרה" בשל הויתו מואשם ברצח, אך "הבחורה מתה... לא מתה בבית החולים ירושה כבר עשרים ים" (ת/85).

אמירות אלו של המערער, לא נאמרו בחלל ריק, והן אין מתיאשובות עם התנהלות של אדם שהוא חף מפשע. האמירות אף במידה מסוימת אין עלות בקנה אחד עם גרסתו המכחישה כל קשר למATALONNTI. התנהלות מפלילה זו, תומכת באשמתו (ע"פ 258/83 מדינת ישראל נ' אהרון, פ"ד מ(1) 617, 622 (1986)); ויש בה אף כדי לשמש כרואה נסיבית לחובתו. ראו הדברים האמורים:

"אין צריך לומר, שבריחה והימנעות מהתייצבויות ביודען שהמשטרה דורשת התקציבות של פלוני, מטילות על אותו אדם חשד כבד. זו התנהגות מפלילה, אשר, אם לא נמצא לה הסבר מניח את הדעת, יכולה לשמש אפילו ראייה נסיבית, בצד ראיות אחרות, לביסוס הרשעה" (ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 50, 33 (1987)).

כשלעצמו, אני סבור כי ניתן לראות באמירותיו אלו של המערער אף בגדיר "ראשית הודה" בביצוע המעשים

המיוחסים לו (ע"פ 8107/09 דענא נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (27.6.2011); ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל, פסקה 124 (6.3.2013)).

32. מחקרים תקשורתיים: נקודות הציון שהמתלוננת העידה עליה בעדottaה נתמכות ברשות איקון של הטלפונים הנידים של השניים. הנתונים האובייקטיבים ביססו את נוכחות המערער והמתלוננת בזירת הירוי בשעת ביצועו, וכן קשרו ביניהם ביוםם שקדמו לו, לרבות בהימצאות שנייהם באזור הצייר. לא זו אף זאת, שני מספרי טלפון הניד של המערער חදלו לפעול בסמוך לאחר הירוי.

אם כך, ובניגוד לטענות המערער ההודף את עובדת נוכחותו בזירת הירוי - ממצאי האיקון מלמדים אחרת. בהקשר זה, מקובלות עליי קביעת בית המשפט המחויז כי חלק מהראיות מקובלות משנה תוקף נוכח גרסת המערער, המרחק עצמו מכל קשר עם המתלוננת ועם זירת האירוע, וזאת ללא שהעליה הסבר המניח את הדעת למסקנה הברורה העולה ממסכת הראות.

33. בדומה לבית המשפט המחויז, אף אני לא מוצא ממש בטענות המערער. תחילת לעניין טענת האליבי - כבר נפסק, כי ישנים יחסיו גומלין בין מארג ראיות התביעה לבין הריאות שהוצגו לביטוס טענת הנאשם "במקום אחר היותו". ככל שעוצמת הריאות להוכיח אשמתו קטינה, אך תהא נטייתו של בית המשפט לקבל את טענת האליבי שהמשמעותו הנאשם, וכן להיפר (ע"פ 319/21 אבו אלהיגא נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (10.04.2022); ע"פ 4528/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (16.6.2019)).

על רקע זה, נהיר אפוא כי טענת האליבי לפיה שהה בבית דודו באום אל פאחים, אין לה במה שתיאחז. מעבר להודעתו המאוcharת של המערער בה שינה גרסתו ולפיה "האמת אני לא זוכר איפה היותי... אני בן ברבר בכל המקומות מסתובב" (ת/3, ש' 72-74), דודו העיד בבית המשפט כי אינו יודע לומר באלו זמנים היה בביתו, ולכן לא היה יכולתו לאש או לשולח את טענת האליבי שהמעערר העלה. הדברים מדברים בעד עצמן - המערער שלא היה עקי בעמדתו והציג גרסה שונה במועד מאוחר יותר, לא הצליח לעורר כל ספק בדבר קיומה של אפשרות ממשית לשתייתו במקום אחר.

34. דין טענות המערער לעניין קיומו של מחדלי חקירה ממשיים - להידחות אף הן. ראשית, טענות אלו נידונו כדברי בהכרעת דין, אשר פסק כי אין במחדלים נתונים אלו כדי להעיב על התשתיות הראייתית שקבעה לחובתו; שנית, ככל ידוע הוא, כי לא כל מחדל בחקירה יביא בהכרח לזכויו הנאשם, וכאשר קיימת תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו, אין בקיומו של מחדלי חקירה כשלעצמם כדי לגרום לזהיכו (ע"פ 9288/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (26.5.2006); ע"פ 5386/05 אלחרוטי נ' מדינת ישראל, פסקה 2' (18.5.2006)). במקורה דן, אף אם היה בסיס לטענות בדבר מחדלי חקירה - וספק רב בכך הדבר, הרי שגם כולם ייחדיו, הגנתו של המערער לא קופחה, ולא נפגם המאrg הראייתי המבוסס את אשמתו (ע"פ 9284/17 חורש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (5.3.2020); וראו גם ע"פ 9306/20 ברגות נ' מדינת ישראל, פסקה 16 לפסק דין של חברי השופט א' שטיין (29.4.2021)).

35. לסיכום פרק זה: לא מצאתו להתערב במסקנותו המרשיעה של בית המשפט המחויז, המעוגנת היטב בחומר הריאות ובעדויות שהוצגו לפניינו. משכך, דין ערעורו נגד הכרעת הדין - להידחות.

36. הלה היא, כי אין זו דרך של ערכאת הערעור להתערב במידת העונש שהערכה הדינית הטילה על נאשם, אלא בנסיבות בהן ישנה סטייה ניכרת ממדיניות העונשה הנוגעת במקרים דומים (ע"פ 2377/19 אפגאני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (22.5.2022); ע"פ 8869/21 מדינת ישראל נ' קואסמה, פסקה 10 (13.3.2022)).

ענינו של המערער רחוק עד מאוד מהימנות עם מקרים חריגים מעין אלו, ואם קיימת בו סטייה - מדובר דווקא בסטייה לקללה.

37. בגין העירות בהן המערער הורשע, בית משפט זה נocket במדיניות החמורה בעונשה, בהצטרפו למאבק רשות האכיפה בבעורן מן החבירה. אשר לעבירות ניסיון רצח, שהינה מן החמורים ביותר בספר החוקים, נכתב כי "חובתנו לנוהג ביד קשה כלפי מבצעי עבירה זו אשר באה לפוגע בח"י אדם" (ע"פ 241/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 לפסק דין של חברי השופט א' שטיין (16.7.2019)). חומרה מיוחדת נלוות לביצוע העבירה, אשר נעשתה כלפי קרובת משפחתו, שהיא גם ארcosa לשעבר (ע"פ 11/5797 צאן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (5.8.2012)).

כמו כן, משעבירות ניסיון הרצח בוצעה תוך שימוש בנשק חם, הורשע המערער גם בעבירות נשיאת נשך ותחמושת שנבלעה בזו הראשונה. על חומרת עבירות הנשק המהוות בבחינת אבן נגף לשמירה על שלום הציבור, די שנבייט בתוצאה שלפנינו - אך בסנס ניצלו חייה של המתלוננת. על הצורך במיגורן של עבירות הנשק, בין היתר באמצעות הטלת עונשה חממים ומרתיעה, עמד בית משפט זה לא אחת (ראו מני ריבים: ע"פ 587/22 ابو נאסה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (22.5.2022); ע"פ 21/6028 אטרש נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (15.5.2022); ע"פ 22/642 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (28.4.2022)).

38. ב寧מקי הערעור מטעמו על גזר הדין, המערער עתר במלאי להתחשבות בנסיבותיו האישיות. בדיעון שלפנינו, בא כוח המערער הרחיב כמעט בטיעונו זה, וטען כי גילו, היומו נעדך עבר פלילי בעבירות חמורות כגון דא, לצד מחדרי החקירה בעונינו - מצדיקים אףוא קלה בעונשו. אין בידי לקבל זאת. בהתחשב בחומרת העבירות בהן הורשע, נסיבותיו האישיות נסוגות למול עצמת הפגיעה בערכים המוגנים (ע"פ 22/1077 קאדר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (22.1.2022)). ממילא, אין בעובדה כי המערער לא עבר פלילי בעבירות חמורות מסווג דן, אלא בעבירות קלות מalto - כדי לס"ע לו; ומכל מקום, הנسبות המקולות שוקללו במסגרת גזר דין, ואף ניתן להן לטעמי משקל יתר.

הדברים דומים ביחס לטענותו בדבר התחשבות ראהו בנסיבות ביצוע העבירות - טענה זו הועלתה גם היא בחזוי, ודומה שלא בצדק. טען כי בית המשפט המחויז שקל את ביצוע העבירה על רקע "כבד המשפחה" ללא שנמצא לכך כל תימוכין, אלא שיעון בגזר הדין מעלה כי האמור נshall בגדיר מניע אפשרי לביצוע העבירה, על בסיס עדות המערער בבית המשפט. בין כה וכלה, ערכאת הערעור בוחנת את התוצאה העונשית הסופית (ע"פ 21/5407 דלאשי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (15.2.2022)) - ובזו וודאי שאין להתערב לטובת המערער.

39. טרם סיום, תספיר נגעת העבירה מלמד על נסיבות חייה הקשות של המתלוננת - החל מהAIRISON למערער בעל כורךה, עובר לקשייה הכלכליים וכלה באירועו היררי המחריד. ניסיונה לעצב לעצמה מסלול חיים שונה משויעד לה על ידי בני משפחתה, נקטע באיבו, ביום יומם היא נשאה על גבה את המטען הכבד מנשוא של הנזקים שנגרמו לה

בעקבות מעשי הנפשעים של המערער. לא נותר אלא לחזק את ידיה על החוסן שהפגינה עד עתה, ואף באותו רגעים לאחר שנורתה באכזריות.

40. לאור כל האמור לעיל, העונש שהוטל על המערער אינו חמור כלל ועיקר, ובזהירות המתבקשת עיר, כי לו היה מוגש ערעור על קולת עונשו - אני סבור כי דינו היה להתקבל.

41. אשר על כן, אציע לחבריי לדוחות את הערעור, על שני חלקיו.

שפט

השופט א' שטיין:

אני מסכימם.

שפט

השופט ח' כבב:

אני מסכימם.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"ז בסיוון התשפ"ב (26.6.2022).

שפט

שפט

שפט

עמוד 15

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

